मबाणैरभिहतया तया निद्रा सख्यभिहिता। हे सखि व्यर्थतां यान्ति तावद्यौवनदिनानि। पितापि मां न कस्मैचित् प्रयच्छति। तद्यथा ममाद्यानेन सह समागमो भवति। तथा त्वया प्रतिपत्तव्यं। एवं च श्रुत्वा सा सखी शीघ्रं तत्सकाशं गत्वाब्रवीत्। अहो अहं चन्द्रवत्या ५ त्वदन्तिकं प्रेषिता। भणित च त्वां प्रति तया। यन्मम त्वद्दर्शनान्मनो भवेन पश्चिमावस्था कृता। तद्यदि शीघ्रं मदन्तिकं न समेष्यसि। तदा मे मरणमेव। इति श्रुत्वा तेनाभिहितं। यद्यवश्यं मया तत्रागन्तव्यं। तत् कथय केनोपायेन प्रवेष्टव्यं। अथ सख्याभिहितं। रात्रौ सौधोत्सङ्गावलम्बितया दृढवरत्रया त्वया तत्रारोढव्यं। सो ऽब्रवीत्। यद्येवं १० निश्चयो भवत्यास्तदहमेवं करिष्यामि। इति निश्चित्य सखी चन्द्रवती सकाशं गता। अथागतायां रजन्यां स राजपुत्रः स्वचेतसा व्यचिन्त यत्। अहो महदकृत्यमेतत्। उक्तं च।

गुरोः सुतां मित्रभार्यां स्वामिसेवकगेहिनीं।
यो गच्छति पुमान् लोके तमाहुर्ब्रह्मघातकं ॥११५॥

१५ अपरं च। अयशः प्राप्यते येन येन चाधोगतिर्भवेत्।
स्वर्गाच्च भ्रश्यते येन तत् कर्म न समाचरेत् ॥११६॥

इति सम्यग्विचार्य स तत्सकाशं न जगाम। अथ प्राप्तव्यमर्थः पर्यटन् धवलगृहपार्श्वे रात्रावलम्बितवरत्रां दृष्ट्वा। कौतुकाविष्टहृदयस्तामालम्ब्याधिरूढः। तया च राजपुत्र्या स एवायमिति स्वस्थचित्तया स्नानभोजनपानाच्छादनादिना सम्मान्य तेन सह शयनतलमाश्रितया तदङ्गस्पर्शसञ्जातहर्षरोमाञ्चितगात्रयोक्तं। भद्र युष्मद्दर्शनमात्रानुरक्तया मया तुभ्यमात्मा प्रदत्तो ऽयं त्वद्व्यमन्यो भार्ता मनस्यपि मे न भविष्यतीति। तत् कस्मान्मया सह न ब्रवीषि। अथ स अवदत्। प्राप्तव्यमर्थं लभते मनुष्यः। इत्युक्ते तयान्यो ऽयमिति मत्वा धवलगृहाद्उत्तार्य मुक्तः। स तु दण्डदेवकुले गत्वा प्रसुप्तः। अथ तत्र कयाचित्